„Sinna olled minnu tuntud, armas, hea Anna", ütles Kasik rõmuga, tedda tännades ja ennese liggi tõmmates.

2.

Lesse nabris, mõnni maja agga wahhet, olli üks uhke kõrts. Kõrtsi ukse ülle rippus kenna laud, kus peal wahhutaw öllepuddel ja rohheline kiirgaw winaklaas ollid malitud, ja kus al need sõnnad seisid:

Kellel jannu, tulge sisse!
Kuinud kurgud, katske isse!

Need sõnnad mõdusid mitme mõdaminnija südame peale kurjaste, et nad ei jõudnud wastu panna. Nende kurk hakkas kohhe kuttistama ja süggelema, kunni nad sisseläksid. Noor kõrtsmik teas teggi nõnda, kui rebbane teeb, kellel kauna käppade wahhel ja tahhab temma sulgi hakkata katkuma.

Kaup nähti hästi käiwad. Õhtul kõrtsmiku pükši kallitsas köllises ja kõksus hopis ennam rahha, kui kirriku kukrus pühhapäwal, ja kellele ta pidi wäljaandma surema rahha pealt neile ta ennemini jotis weel wina, kui et rahha käest andis. Ta piddas ennesest suurt luggu ja arwas ennast teiste kõrtsmikude eesmärgiks.

Ommeti pudus weel middagi kõrtsis, üks ter-

rane kassin perrenaene, kelleşt kõrtsmik peaaegu suremat kassu lotis tullewad kui şest salmikesest, mis wäljas kõrtsi ukse ülle olli kirjutud. Emma olli kül maja toimetajaks, agga se ep olnud ommeti ta melest se õige. Täma õhtu olli ta nõnda möttete sees ja püdis omma wõrasteşt ruttu lahti şada. Kui wiimne wõras olli ärraläinud, hakkas ta äkkitşelt kõnnelema: „Emma, ma tahhaksin teile middagi öölda, mul on nõu poisipõlwest lahkuda."

„Polle minna selle wastu", kostis teine. „On sul siis jubba tüdruk teadawal?"

„Küllap ma teaksin üht, kedda ma hea melega tahhaksin", ütles poeg, „agga ma kardan et ta mind wastu ei wõtta. Se on Anna Wirk, lesse nabri naese tüttar."

„Mis! se! Nisuke sandi-tüdruk ei peaks sind, rikkast kõrtsmiku wastu wõtma? Noh, lass' ta siis joosta, nisuggusid saad sinna igga sõrme peale kümme jälle."

„Ei, emma, temma on mulle armas, ei ma tahhaks muud. Agga ma kardan, temmal on jubba ehk teine."

„Sedda tahhame pea teada", ütles wanmake, „tahhan kulata, kas ta „ei" ütleb „kui tõsi tagga ja hea rikkas kossija temmale kät pakkub ja õnne; kül ma ta mele pöran."

Eesti-ma rahwa Kalender 1871, lk. 23